

Justis- og beredskapsdepartementet

Postboks 8005 Dep
0030 OSLO

Deres ref: 14/808 - LKR   **Vår ref:** 2014/60898-5   **Arkivkode:** 008   **Dato:** 11.09.2014

Høringsuttalelse - regelverk, organisering og behandling av barne bortføringsaker i Norge

1. Innledning

Det vises til høringsbrev fra Justis- og beredskapsdepartementet av 14. mai 2014 med vedlagt rapport om regelverk, organisering og behandling av internasjonale barne bortføringsaker, samt forslag til endringer i gjeldende regelverk.

Barne bortføring over landegrenser skjer normalt i familier som har tilknytning til flere land, og samfunnsutviklingen tilsier at stadig flere barn vil kunne bli satt i en slik situasjon. Barne- ungdoms og familiedirektoratet (Bufdir) vurderer at barne bortføring er en svært dramatisk opplevelse for de barn som opplever dette. Dette gjelder enten bortføringen skjer fra en av barnets foreldre eller barnevernet. En bortføring kan være en dramatisk hendelse, og innebærer at barnet mister eller får en begrenset kontakt med gjenværende foreldre, familie, venner og nærmiljø. I tillegg vil et høyt konfliktnivå mellom foreldrene normalt være en alvorlig tilleggsbelastning. Bufdir ønsker derfor arbeidsgruppens vurderinger av regelverket, organiseringen og behandlingen av disse sakene velkommen. Direktoratet ser positivt på at det foreslås endringer som kan bidra til en effektiv og forsvarlig saksbehandling. Hensynet til en hurtig saksbehandling er sentralt, og det er viktig at rutiner, regelverk og organisering ikke bidrar til at barn må leve lengre enn nødvendig i en situasjon hvor det er uavklart hvilket land det skal bli boende. En rask avklaring vil være til det beste for alle barn i en slik situasjon.

Bufdir støtter hovedtrekkene i alle arbeidsgruppens anbefalinger og skisserte forslag til regelendringer. Direktoratet har i denne høringsuttalelsen funnet grunn til å kommentere enkelte problemstillinger, anbefalinger og forslag til endring i regelverket.

Bufdir vil bemerke at enkelte av endringsforslagene vil kunne få administrative og ressursmessige konsekvenser for familievernkontorenes arbeid, og anbefalingene om å gi barnevernet en mere sentral rolle i barne bortføringsaker kan få ressursmessige konsekvenser for kommunalt barnevern. Disse konsekvensene bør utredes videre.

2. Bortføring av barn som er under barnevernets omsorg

Det er bostedslandets rettsregler som er avgjørende for om en bortføring er ulovlig, og for om et barn kan kreves tilbakeført etter reglene i Haagkonvensjonen 1980. Når et barn er under barnevernets omsorg er det reglene i barnevernloven som er avgjørende for hvorvidt man står ovenfor en ulovlig bortføring.

Barnevernloven vil også være avgjørende for om et barn kan kreves tilbakeført med hjemmel i Haagkonvensjonen 1980.

Det følger av artikkel 3 første ledd bokstav a i Haagkonvensjonen 1980 og barnebortføringsloven § 11 annet ledd bokstav a at retten til forelderansvar kan være tilkjent en institusjon eller annen instans. Forelderansvaret innebærer en rett til omsorg for barnets person, og en rett til å bestemme hvor barnet skal bo. Hvem som har «forelderansvaret» er avgjørende for om man står ovenfor en ulovlig barnebortføring eller ikke, og begrepet har et annet innhold enn tilsvarende begrep i barnelova. I Norge vil barneverntjenesten ha «forelderansvaret» etter Haagkonvensjonen 1980 etter at det er fattet et vedtak om omsorgsovertagelse med hjemmel i barnevernloven § 4-12 eller et vedtak om plassering med hjemmel i barnevernloven § 4-24. Etter et slikt vedtak vil det være ulovlig for foreldrene å ta med barnet ut av landet. Det vil også være ulovlig for foreldrene å ta med barnet ut av landet dersom det er truffet et midlertidig vedtak med hjemmel i barnevernloven §§ 4-6 annet ledd, 4-25 eller 4-9.

Bufdir støtter arbeidsgruppens anbefalinger om en tydeliggjøring av at det er ulovlig for foreldrene å ta med barn ut av landet etter at det er fattet et akuttvedtak med hjemmel i barnevernloven §§ 4-6 annet ledd, 4-9 eller 4-25. Dersom det er fattet et slikt vedtak har barneverntjenesten gjort en vurdering av at det er fare for at barnet kan bli vesentlig skadelidende, enten på grunn av mangler i foreldrenes omsorgsevner eller som en konsekvens av at barnet har alvorlige atferdsproblemer. Av hensyn til barnet bør det i en slik situasjon være ulovlig for foreldrene å ta med barnet ut av landet. Dersom familien ønsker å reise fra Norge i en slik situasjon har foreldrene mulighet til å få en rask overprøving av akuttvedtaket ved å fremme en klage til fylkesnemnda. Fylkesnemnda skal fatte vedtak i en slik klagesak innen en uke etter at klagen er mottatt, jf. barnevernloven § 7-23 tredje ledd. Foreldrene vil med andre ord få en hurtig og uavhengig vurdering av om vilkårene for å fatte vedtaket er oppfylt. Dersom fylkesnemnda etter klagebehandlingen vurderer at barnet vil bli vesentlig skadelidende dersom plasseringen ikke opprettholdes, kan det vanskelig argumenteres for at foreldrene lovlig skal kunne ta med barnet ut av landet. Bufdir kan ikke se at det er tungtveiende argumenter som taler for en annen løsning.

Bufdir vil peke på at barneverntjenesten ikke fatter vedtak med hjemmel i barnevernloven § 4-6, 1. ledd slik det vises til i rapporten. Bestemmelsen gir imidlertid barneverntjenesten en plikt til å fatte beslutninger om å ivareta barn som står uten omsorgspersoner. Typisk vil dette være aktuelt dersom foreldrene legges inn på sykehus eller fengsles på kort varsel, og det ikke er andre som kan ivareta barnet. Bestemmelsen skal ikke benyttes i situasjoner hvor det er mangler ved foreldrenes omsorgsevne som er begrunnelsen for plasseringen. Dersom foreldrene er i stand til å ta med barnet ut av landet kan det vanskelig hevdes at barnet står uten omsorgspersoner. En beslutning etter barnevernloven § 4-6 første ledd kan uansett ikke opprettholdes mot foreldrenes vilje. Bufdir kan derfor ikke se behovet for en bestemmelse som gjør det ulovlig for foreldrene å ta med et barn ut av landet som er ivaretatt med hjemmel i barnevernloven § 4-6 første ledd.

Bufdir støtter også arbeidsgruppens forslag om å gjøre det ulovlig for foreldre å reise ut av landet med barnet etter at en begjæring om omsorgsovertagelse eller en begjæring om plassering av et barn med hjemmel i barnevernloven § 4-24 er oversendt fylkesnemnda. En henvisning til at begrensingen også skal gjelde når det

fremmes en sak om fratakelse av forelderansvar etter barnevernloven § 4-20 fremstår som unødvendig. En slik sak forutsetter at foreldrene allerede er fratatt omsorgen, eller at det samtidig fremmes en sak om omsorgsovertagelse.

Når det er fremmet en begjæring til fylkesnemnda om omsorgsovertagelse har barneverntjenesten gjennomført en grundig undersøkelse av barnets omsorgssituasjon, og det har blitt konkludert med at det er alvorlige mangler i foreldrenes omsorgsevne som ikke kan avhjelpes ved å sette inn hjelpetiltak. Det har også blitt vurdert at det vil være til barnets beste at det fattes vedtak om omsorgsovertagelse. Grundige vurderinger har også blitt gjort dersom det er fremmet en sak om plassering grunnet alvorlige atferdsvansker.

Hensynet til barnet tilsier at det ikke bør være adgang for foreldrene til å ta med seg barnet ut av landet på dette stadiet av barnevernssaken. En flytting til utlandet etter at foreldrene er informert om at barnevernet har fremmet en sak for fylkesnemnda vil ofte være motivert i et ønske om å unndra seg videre kontakt med barnevernet og eventuelle konsekvenser av et fylkesnemndsvedtak.

Barnevernets beslutning om å fremme en sak for fylkesnemnda er ikke et enkeltvedtak, og Bufdir er oppmerksom på at foreldrene ikke har mulighet til å få overprøvd denne beslutningen. Familiens adgang til å forlate Norge blir dermed begrenset, uten at foreldrene kan klage på barnevernets avgjørelse. Først når saken blir behandlet av fylkesnemnda vil det bli gjort en uavhengig vurdering. Bufdir er oppmerksom på at en slik begrensning kan føles inngripende ovenfor foreldrene. Inngrepet fremstår imidlertid som lite sammenlignet med hensynet til barnet og risikoen for at foreldrene forlater landet for å unndra seg videre kontakt med barnevernet og et fylkesnemndsvedtak. Tidsperioden hvor det vil være ulovlig for foreldrene å ta med seg barnet ut av landet vil også ha en svært begrenset varighet, og det forutsettes at fylkesnemnda vil prioritere behandlingen av denne type saker dersom foreldrene gjennom sin advokat formidler at familien ønsker å forlate Norge. Bufdir vurderer at hensynet til barnet, i denne begrensede perioden, bør veie tyngre enn hensynet til foreldrenes ønske om umiddelbart å ta med seg barnet til utlandet. Dersom foreldrene og barn fritt kan forlate Norge, og barneverntjenesten blir kjent med slike planer, vil dette kunne utløse en akutt plassering for å hindre at familien reiser til utlandet. Bufdir er kjent med flere slike plasseringer, og vurderer et slikt scenario som svært uheldig.

Bufdir viser også til at Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet den 30. september 2013 sendte forslag om at Norge skal tiltre Haagkonvensjonen 19. oktober 1996 om kompetanse (jurisdiksjon), lovvalg, anerkjennelse, fullbyrdelse og samarbeid om foreldreansvar og tiltak for beskyttelse av barn på høring. Departementet foreslo blant annet å foreta endringer i jurisdiksjonsbestemmelsen i barnevernloven § 1-2. I dag gjelder loven kun for barn som oppholder seg i Norge, og det er foreslått at barnevernloven skal gjelde for barn som anses bosatt i Norge. Dette vil være en tilpasning til jurisdiksjonsbegrepet «habitual residence» i Haagkonvensjonen 1996. Endringen vil ha betydning i saker der det er aktuelt å treffe vedtak om omsorgsovertagelse for barn som ikke lenger oppholder seg her, men som fremdeles er bosatt i Norge. Bufdir vurderer at dette vil være en viktig endring for barn som blir bortført fra barnevernet i Norge.

3. Straffbar bortføring av barn av barn fra barnevernet

Etter høyesterettsavgjørelsen fra januar 2013 er ikke en bortføring straffbar dersom det kun er truffet et midlertidig akuttvedtak i medhold av barnevernloven § 4-6 annet ledd, selv om dette vil være en ulovlig barnebortføring etter Haagkonvensjonen 1980. Høyesteretts vurdering av straffeloven § 216 vil trolig også gjelde for midlertidige vedtak etter barnevernloven §§ 4-9 og 4-25.

Bufdir støtter arbeidsgruppens anbefalinger om at alle ulovlige bortføringer av barn fra barnevernet må gjøres straffbare. Dette må gjelde enten barnet er plassert med hjemmel i barnevernloven §§ 4-12 eller 4-24, eller det er fattet et akuttvedtak med hjemmel i barnevernloven §§ 4-6 annet ledd, 4-25 eller 4-9. Bortføring av barn som det har vært nødvendig å plassere akutt vil kunne skje i forbindelse med samvær, og en slik bortføring vil kunne være en svært belastende opplevelse for barnet. Dagens rettstilstand sender ut uheldige signaler om at det er mindre alvorlig for foreldre å bortføre et barn som er akutt plassert enn et barn som er omsorgsovertatt. Det er grunn til å minne om at det alltid vil være en alvorlig situasjon som nødvendiggjør en akutt plassering, og barneverntjenesten har i disse sakene vurdert at barnet er i fare for å bli vesentlig skadelidende under foreldrenes omsorg. Konsekvensene for barnet kan derfor bli store dersom foreldrene tar med seg barnet ut av landet.

Dersom en bortføring ikke er straffbar vil politiet ikke kunne etterlyse den av foreldrene som har bortført barnet for pågrep og utlevering, og barnet vil ikke kunne etterlyses som savnet med anmodning om at barnet skal tas i forvaring. Dagens rettstilstand gjør det mulig for foreldre å ta med barna til utlandet, for å plassere dem hos familie eller hos bekjente i en kortere eller lengre periode, og selv returnere til Norge uten at dette får konsekvenser. Bufdir vurderer at en trussel om straff kan ha en preventiv effekt, og det er vanskelig å se gode argumenter for at bortføring av barn som er akutt plassert skal være straffefri samtidig som det er straffbart å bortføre barn som er omsorgsovertatt.

4. Frist for iverksettelse av fylkesnemndsvedtak

Arbeidsgruppen peker på at når foreldre og barn reiser til utlandet i forbindelse med en fylkesnemnds sak, vil være umulig for barneverntjenesten å få iverksatt fylkesnemndas vedtak innen 6 uker slik barnevernloven § 4-13 krever. Arbeidsgruppen viser til at det derfor vil være nødvendig å fatte nye vedtak om omsorgsovertagelse hver 6. uke helt til barnet er kommet tilbake til Norge. Det foreslås en ny bestemmelse i barnevernloven som skal sørge for at fylkesnemndas vedtak vil gjelde for et år av gangen når det er «grunn til å tro at barnet er bortført til utlandet». Det fremgår ikke av arbeidsgruppens forslag hvem som skal ta stilling til om «det er grunn til å tro at barnet er bortført til utlandet», slik at det gjelder en forlenget iverksettelsesfrist. Bufdir legger til grunn at det er fylkesnemnda som må vurdere dette, og at fristen for iverksettelse må fremgå av vedtaket.

Bufdir bemerker at det ikke vil være nødvendig med nye vedtak om omsorgsovertagelse selv om det opprinnelige vedtaket ikke lar seg iverksette innen fristen, men at fylkesnemnda med hjemmel i barnevernloven § 4-13 første ledd annen setning kan forlenge fristen når særlige grunner tilsier dette. En særlig grunn vil kunne være at foreldrene holder barnet skjult for barneverntjenesten. Behandlingen av en slik sak kan skje skriftlig og krever svært lite ressurser jf. barnevernloven § 7-14 annet ledd bokstav b. Det er heller ikke slik at nemnda kun kan forlenge fristen for 6 nye uker av gangen. Bufdir er kjent med flere saker hvor fylkesnemnda har forlenget fristen for iverksettelse av vedtaket for lengre perioder når foreldrene har holdt barnet skjult.

Ordlyden i barnevernloven § 4-13 første ledd annen setning åpner for at fylkesnemnda allerede på det tidspunkt saken er til behandling kan forlenge fristen for iverksettelse av vedtaket. Dagens regelverk er utformet slik at fylkesnemnda, dersom man mistenker at barnet er bortført, kan forlenge fristen for iverksettelse av vedtaket samtidig som fylkesnemnda fatter vedtak om realitetene i saken. Bufdir kan derfor ikke se behovet for en spesialbestemmelse som kun gjelder iverksettelse av vedtak i saker hvor det er grunn til å tro at barnet er bortført til utlandet.

5. Organisering og plassering av sentralmyndigheten

Haagkonvensjonen 1980 og Europarådkonvensjonen forutsetter at det skal være en sentralmyndighet i hver konvensjonsstat som ivaretar de oppgavene som er pålagt staten etter konvensjonene. I Norge er Justis- og beredskapsdepartementet ved sivilavdelingen sentralmyndighet, og for saker som ikke omfattes av Haagkonvensjonen 1980 ligger ansvaret for håndtering av sakene hos Utenriksdepartementet. Bufdir støtter alle arbeidsgruppens anbefalinger om effektivisering, organisering og styrking av saksbehandlingen av saker som gjelder bortføring både til og fra Norge.

Arbeidsgruppen har diskutert hvorvidt sentralmyndigheten burde ligge til Bufdir. Barnefaglig og barnerettslig kompetanse er i rapporten trukket frem som argumenter for en slik løsning. Det ble også pekt på at Bufdir har ansvaret for saker etter Haagkonvensjonen av 1993 om internasjonale adopsjoner. Arbeidsgruppen pekte også på at det vil kunne være en fordel å plassere behandlingen av enkeltsaker lengre unna politisk ledelse, uten at dette ble vurdert som et særlig tungtveiende argument.

Selv om flere momenter kan trekke i retning av å organisere sentralmyndigheten i Bufdir, er direktoratet av den oppfatning at sentralmyndigheten må ha størst mulig autoritet i sin samhandling med andre lands myndigheter. Flytting av myndigheten til direktoratsnivå vil kunne svekke denne autoriteten, og dette vil kunne være en utfordring ved samhandling med andre lands myndigheter. Bufdir støtter derfor arbeidsgruppens anbefalinger om at sentralmyndigheten fremdeles bør ligge på departementsnivå. Dersom det allikevel vurderes at det vil være den beste løsningen å organisere sentralmyndigheten i Bufdir vil direktoratet være positive til å påta seg en slik oppgave.

Alternative plasseringer på departementsnivå vil etter Bufdirs vurdering være Justis- og beredskapsdepartementet eller Barne- likestillings og inkluderingsdepartementet. Det bør foretas en grundig vurdering av hvilket departement som er best egnet til å ha dette ansvaret.

6. Barnevernet rolle ved barnebortføring

Bufdir støtter arbeidsgruppens anbefalinger om å gi barneverntjenesten en mere sentral rolle i barnebortføringssaker. Barnevernet har som mandat å sikre at barn som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling får nødvendig hjelp og omsorg til rett tid. En barnebortføring kan være en alvorlig hendelse i et konfliktfylt forhold mellom foreldrene, og barn som lever i en slik konflikt vil alltid bli berørt. En bortføring både til og fra Norge vil normalt være en stor belastning for barnet, og det er naturlig at barneverntjenesten i større grad involveres, undersøker og tilbyr barnet og familien hjelp til å håndtere en vanskelig situasjon.

6.1 Varslingsplikt til barnevernet når barnet returnerer til Norge

I enkelte saker vil sentralmyndigheten med hjemmel i barnevernloven § 6-4 annet ha en plikt til å varsle barnevernet om barnets situasjon etter en retur til Norge. Typisk vil dette gjelde dersom man har kunnskap om at konflikten mellom foreldrene påvirker barnet slik at det vil utgjøre en alvorlig mangel i barnets omsorgssituasjon. Når situasjonen tilsier en meldeplikt vil kunne være vanskelig å vurdere. Arbeidsgruppen har også lagt til grunn at det i dag ikke er en praksis for at sentralmyndigheten varsler barnevernet når barn returnerer til Norge.

Det er ikke gitt at en retur til Norge etter en barnebortføring vil være uproblematisk for barnet, og Bufdir vurderer at barnevernet vil kunne være en støttespiller for familien. Ved å undersøke og følge opp barnets

situasjon vil barnevernet også kunne tilby riktig tiltak og bistand til familien. Bufdir støtter derfor arbeidsgruppens anbefalinger om at sentralenheten bør derfor pålegges en ubetinget plikt til å varsle lokalt barnevern når et barn som har vært bortført returnerer til Norge. Tilsvarende plikt må pålegges Utenriksdepartementet som har ansvar for barn som returnerer til Norge fra land utenfor konvensjonssamarbeidet.

6.2 Varslingsplikt til barnevernet når et barn blir bortført til Norge

Bufdir støtter arbeidsgruppens forslag om at sentralmyndigheten pålegges en plikt til å informere barneverntjenesten når et barn er bortført til Norge. En bortføring kan oppleves som dramatisk og barnet vil miste kontakt med nettverk og familie i opprinnelseslandet. Usikkerhet om hva som vil skje videre kan være en stor belastning for hele familien. Sentralenheten vil først bli oppmerksom på at et barn er bortført til Norge når den mottar en søknad om tilbakelevering. På dette tidspunkt bør det etableres en ubetinget plikt for sentralmyndigheten til å informere barneverntjenesten.

6.3 Barnevernets varslingsplikt til lokale myndigheter i utlandet

Barnevernet er underlagt en streng taushetsplikt. Unntakene fra taushetsplikten finnes i barnevernloven § 6-7 tredje ledd. Eksempelvis kan det gis opplysninger til andre forvaltningsorganer når dette fremmer barneverntjenestens arbeid. Ordlyden i bestemmelsen åpner ikke direkte for å gi opplysninger til andre lands myndigheter.

Bufdir vurderer at det i mange situasjoner kan være viktig for barnevernet å gi opplysninger om barns situasjon til andre lands myndigheter. Når et barn bortføres fra barnevernets omsorg er Bufdir enig i at det alltid bør gis informasjon til barnevernsmyndighetene i barnets oppholdsland. I en slik situasjon er det alvorlige mangler ved foreldrenes omsorg, og barnet kan stå i fare for å bli vesentlig skadelidende. Manglene i foreldrenes omsorg eller barnets omsorgsbehov vil ikke endre seg selv om familien flytter til et annet land, og det er viktig at regelverket ikke er til hinder for at barnet kan få nødvendig hjelp i det landet hvor det oppholder seg.

Bufdir vurderer at det er nødvendig å presisere at barneverntjenesten har anledning til å gi informasjon til barneverntjenester i andre land. Samfunnsutviklingen tilsier at dette stadig oftere er en aktuell problematikk for barnevernet. Formidling av informasjon til barneverntjenesten i andre land vil kunne være aktuelle i en sak om barnebortføring, men også i mange andre situasjoner. Det er derfor ikke hensiktsmessig å lage et spesifikt unntak i loven for saker som gjelder barnebortføring. Unntaket fra taushetsplikten bør utformes generelt, og det bør plasseres i barnevernloven § 6-7.

For barn som barneverntjenesten har kjennskap til, men som ikke er omsorgsovertatt eller plassert med hjemmel i barnevernloven § 4-24, anbefaler arbeidsgruppen at det må vurderes i hvert tilfelle hvorvidt det bør meldes fra til barnevernet i oppholdslandet. Bufdir er av den oppfatning at terskelen for å varsle i disse situasjonene ikke bør være høy, og det i vurderingen må tas hensyn til barnets situasjon og de totale belastningene barnet har blitt utsatt for ved bortføringen.

7. Familievernkontorene

I rapporten fra arbeidsgruppen fremholdes det at familievernkontorene bør benyttes mer målrettet i arbeidet med forebygging av barnebortføring, og det anbefales at meklere på familievernkontorene bør få informasjon

og opplæring om barnebortføring. Hensikten er å bedre familievernkontorenes kompetanse og mulighet til å avdekke risikofamilier og informere familiene om regelverket rundt barnebortføring.

Direktoratet kan slutte seg til vurderingen av at familievernkontorene skal ha kjennskap til problematikk knyttet til barnebortføring og forebygging av dette, og at familievernkontorene bør og kan ha en viktig rolle overfor familier med store konflikter, som også kan virke forebyggende for barnebortføring.

Graden av involvering, hvilke kompetansen/opplæringen familievernet bør få og hvordan eventuell avdekking skal følges opp er imidlertid lite utdypet.

For eksempel er det lite utdypet

- Om kontorene skal ha særskilt metodekunnskap knyttet til å forebygge og avdekke risikofamilier
- Hva kontorene skal foreta seg ved eventuell avdekking
- I hvilken grad familievernkontorene skal ha kjennskap til regelverket rundt barnebortføring

Graden av involvering av familievernkontorene i det forebyggende arbeidet og knyttet til avdekking av risikofamilier i barnebortføringssaker må avklares/utredes nærmere.

8. Særskilt meklingsordning for barnebortføringssaker

Direktoratet støtter i all hovedsak vurderingene og forslag til ny modell for meklingsordning i domstolen i barnebortføringssaker. Direktoratet anser det som en god og hensiktsmessig løsning at den nye meklingsordningen etableres i domstolen. Dette er basert på at domstolen allerede har erfaring og kompetanse fra arbeidet med barnelovsaker generelt og meklingsordning i barnefordelingsaker med høyt konfliktnivå, domstolens rammer og myndighet, og at den foreslåtte ordningen enkelt kan innarbeides i dagens domstolsbehandling av barnelov/høykonfliktsaker.

Direktoratet tiltrer vurderingen av at det er viktig at domstolen skal kunne ha mulighet til å benytte sakkyndige eller eksterne meklere ved behov for særskilt kompetanse/kunnskap.

Direktoratet kan videre støtte vurderingen av at det vil være hensiktsmessig å gi meklere som allerede har kompetanse til å mekle i saker etter barneloven og ekteskapsloven tilbud om særskilt opplæring i meklingsordning i denne typen saker, og at disse kan godkjennes / sertifiseres og oppnevnes som meklere i barnebortføringssaker. Meklerne i familievernet har god erfaring med meklingsordning av par med ulik bakgrunn, kultur og språk, i tillegg til par med store konflikter. Mange meklere har erfaring med å mekle med tolk og i å mekle over telefon/videokonferanse. Direktoratet anser det som viktig at kompetansen meklerne i familievernet har på familie, barn, relasjoner og konflikt, herunder barneperspektivet, bringes inn i disse sakene, i tillegg til den juridiske kompetansen som dommerne innehar.

Med hilsen

Mari Trommald
direktør

Hege Hovland Malterud
avdelingsdirektør

Dokumentet er godkjent elektronisk og har derfor ikke håndskrevet signatur.

